

Brussel, 14 oktober 2014

Zwakke groei in Europa en zeer lage rentevoeten: hoe zijn beleggingsstrategie aanpassen aan de huidige context ?

De Europese economieën hebben de laatste 8 jaar meer crisisperiodes gekend dan momenten van snelle, laat staan langdurige groei. Na de bankencrisis kwam de Europese staatsschuldencrisis en stelden de markten de levensvatbaarheid van de Euro in vraag. Nog altijd worden maatregelen genomen die het vertrouwen moeten verbeteren, de kredietverlening moeten versoepelen en de economische groei op gang brengen. Welke alternatieven hebben de beleggers tegen die achtergrond, nu ze enerzijds geconfronteerd worden met bodemrendementen op spaarproducten en obligaties en anderzijds met beurzen die niet langer echt goedkoop zijn?

In essentie probeert men in Europa de economie te stimuleren met monetaire maatregelen. Door de hoge schuldgraad van de meeste overheden is er immers weinig ruimte om een expansionistisch fiscaal beleid te voeren. Dit monetaire beleid is vooral gebaseerd op de situatie in Zuid-Europa waar de kans op een deflatoire recessie groter is dan elders in Europa.

Begin september verlaagde de Europese Centrale Bank haar belangrijkste basisrente tot een nooit geziene 0,05 %. Voor de beleggers heeft die zevende opeenvolgende renteverlaging van de ECB sinds 2012 zich onder andere vertaald in een geleidelijke, maar gevoelige daling van het rendement op hun **spaarrekening**. Zal de kortetermijnrente snel weer worden verhoogd ? Het antwoord is duidelijk: neen. Nu ook de Duitse economische motor begint te sputteren, zal de ECB haar rentebeleid zeker niet herzien. Europa zal dus de Verenigde Staten niet volgen wanneer die hun geldbeleid verstrakken in 2015. De inflatie – het tempo waarin onze koopkracht vermindert – mag dan bijzonder laag zijn, al zijn centen op een spaarrekening parkeren is dus wellicht niet aan te raden. Deze belegging moet veeleer worden beschouwd als een reserve voor onverwachte uitgaven of als een overgangsoptlossing in afwachting van een interessanter alternatief.

Moet de belegger zijn heil dan zoeken in **obligaties van (zeer) goede kwaliteit (soevereine obligaties, kasbons, bedrijfsobligaties)** ? Ook hier zijn de rendementen niet bepaald bemoedigend. Jaarrendementen van 1,5 % voor effecten op 10 jaar zijn geen uitzondering. Op kortere termijn zakken ze zelfs onder 1 %. Kortom, deze rendementen overtreffen amper de inflatie.

Wanneer komt er beterschap voor de belegger in obligaties ?

Zonder overdreven pessimistisch te zijn, lijkt een snelle stijging van de obligatierentes weinig waarschijnlijk. Wereldwijd komt de groei slechts moeizaam op gang, is schuldafbouw aan de orde van de dag, woedt er een verbeterd concurrentiestrijd... Dat alles remt prijsstijgingen af, met structureel lagere rentevoeten dan vroeger tot gevolg.

Daarom geven obligatiebeleggers de voorkeur aan **hoogrentende effecten** van bedrijven die wat minder goed noteren (net onder BBB) en van groeilanden (in lokale munt of in sterke munten, zoals de Amerikaanse dollar).

En de aandelenmarkt ?

Beleggen in aandelen is al even moeilijk. De aandelenmarkten zijn al fors gestegen. Analisten proberen het potentieel van aandelen in cijfers uit te drukken. Afhankelijk van de markt voorspellen ze verwachte nominale rendementen van 7,5 à 9,4 % (Bron: Candriam, berekening voor de volgende vijf jaar).

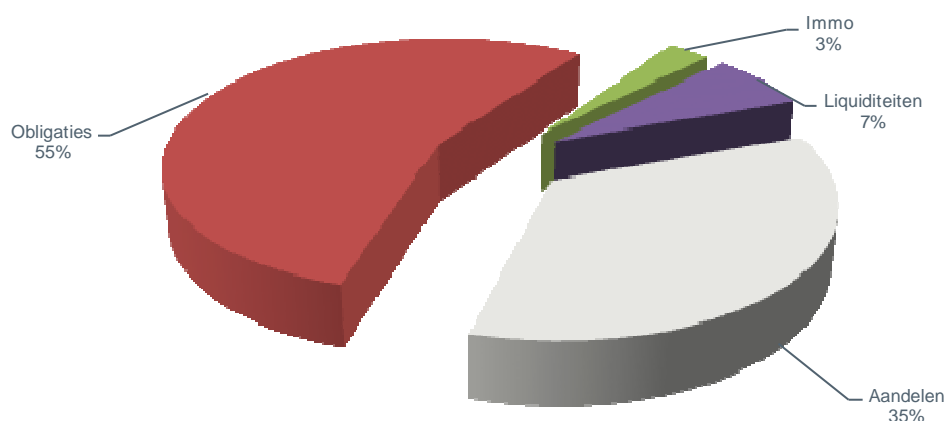
Een belegging in aandelen gaat per definitie gepaard met koersschommelingen. De voorbije drie jaar zijn de beurzen gestegen, op enkele dipjes na. De analisten spreken in dat geval van een “bepaalde volatiliteit”, d.w.z. een periode waarin de aandelenkoersen nauwelijks fluctueren.

Toch moeten de beleggers alert blijven. De volatiliteit steekt immers weer de kop op, om diverse redenen: de Amerikaanse centrale bank die haar rente sneller dan verwacht zou kunnen verhogen, geopolitieke gebeurtenissen, ...

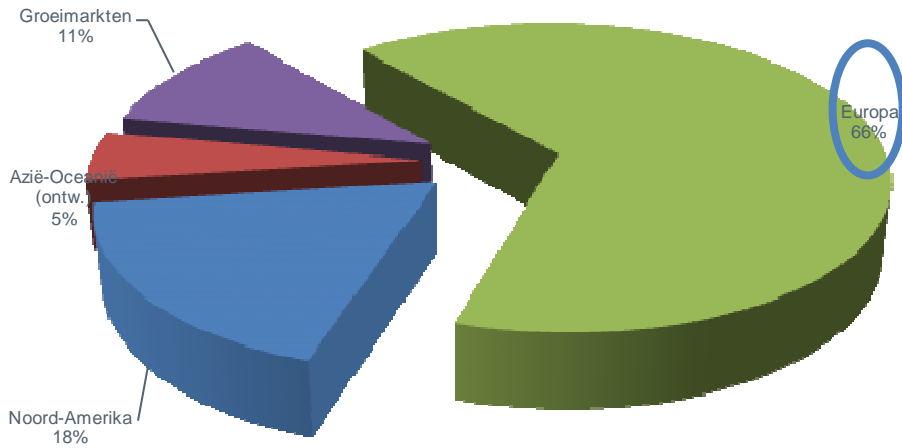
De belegger in aandelen is gewaarschuwd en moet zijn verwachtingen voor de komende jaren temperen. Zelfs als de waarde van zijn aandelen over de volgende vijf jaar gemiddeld slechts met 6 % per jaar stijgt, vertegenwoordigt dat op termijn een veel hoger rendement dan dat van een pure obligatiebelegging. Uiteraard mag de aandelenbelegger de inherente beursrisico's niet uit het oog verliezen. Alvorens een belegging te overwegen, moet hij zich twee vragen stellen. Is hij bereid risico's te nemen (m.a.w., slaapt hij nog op beide oren wanneer de beurzen dalen) ? En is zijn beleggingshorizon lang genoeg (ten minste 5 à 10 jaar) ? Als het antwoord op die vragen “nee” luidt, houdt hij zich beter ver van de aandelenmarkt.

Conclusie: de huidige omgeving is bijzonder moeilijk voor beleggers. Meer dan ooit gelden twee aanbevelingen: risicoaversie meten en tegoeden spreiden over verschillende activaklassen.

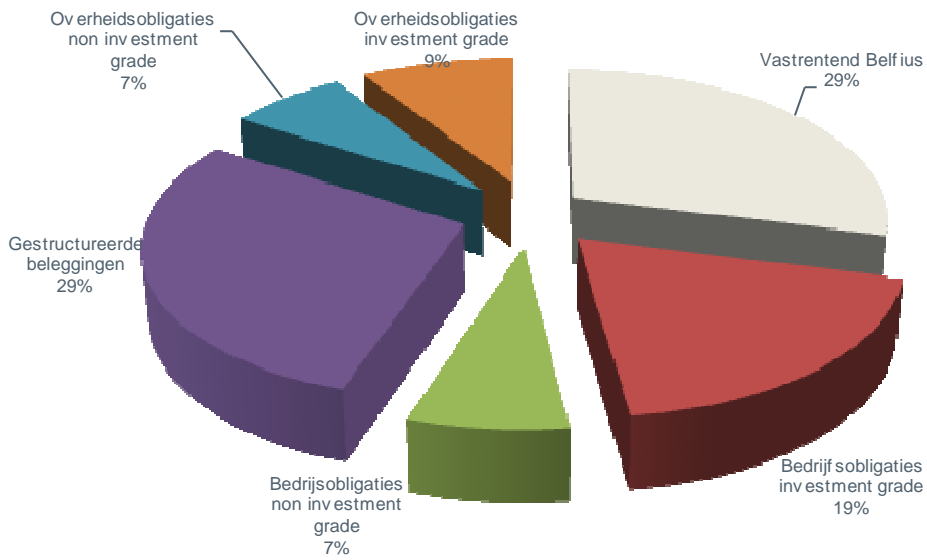
Referentieportefeuille – Risicoprofiel : ambitieuze strategie

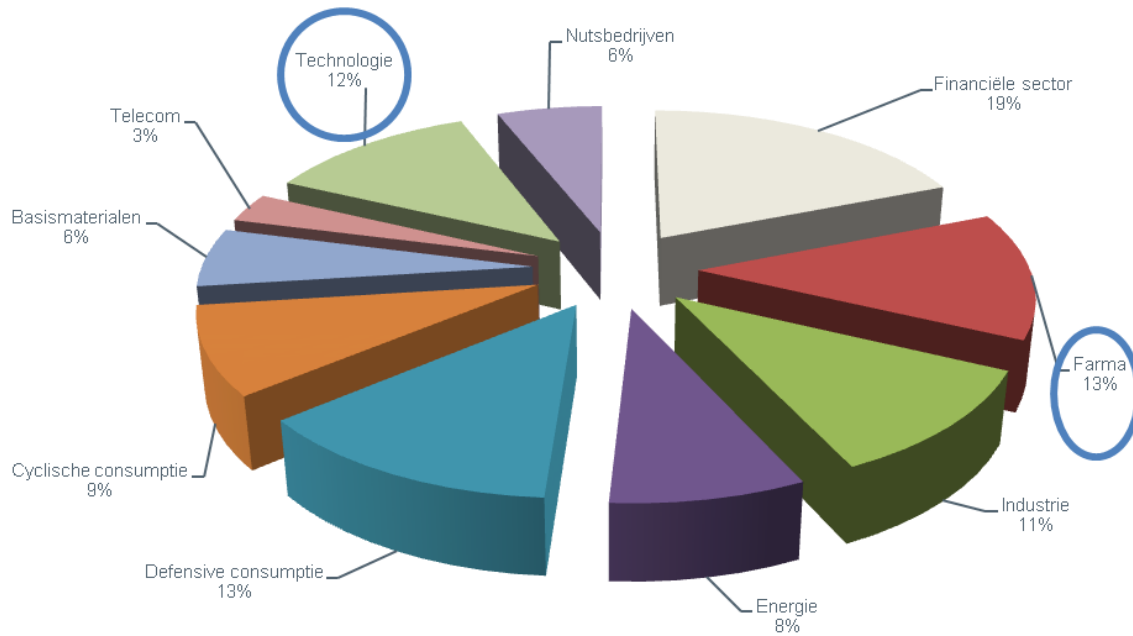
Regionale allocatie

Obligatieallocatie

Sectorallocatie

Perscontact

Ulrike Pommée
02 222 02 57

press@belfius.be
+ 32 2 222 02 50